

[Statsministeren.]

En ting må derfor slås fast. Regeringen hverken kan eller vil opgive sine indkomstpoltiske bestræbelser. Fra mange sider er det i den senere tid udtalt, at indkomstpolitikken nødvendigvis må spille en aktiv rolle i den økonomiske politik. Også arbejdsmarkedets parter synes at have en voksende forståelse for, at indkomstpolitik er en sag, der vedrører hele samfundet. Der skulle derfor være grundlag for at forme en egentlig samordnet økonomisk politik, hvor det ikke alene — som hidtil — er statsmagten, der via finans- og pengepolitikken påvirker udviklingen, men hvor også den tredje afgørende faktor, arbejdsmarkedets og erhvervslivets organisationer, deltager positivt i bestræbelserne for en holdbar samfundsøkonomi.

Under forhandlingerne med organisationerne fik regeringen det indtryk, at man måske ville have bedømt regeringens bestræbelser mere positivt, såfremt de havde været et oplæg til den kommende overenskomstperiode.

Regeringen er, som det fremgår af mine udtalelser, i højeste grad indstillet på, at indkomstpolitikken er en uundværlig del af den fremtidige økonomiske politik. Vor interesse for de fremtidige overenskomstforhandlinger er derfor indlysende. Vi håber, at LO såvel som arbejdsmarkedets øvrige parter vil gå positivt ind i en drøftelse mellem regeringen, arbejdsmarkedets, de offentligt ansattes og erhvervslivets organisationer, som kan danne grundlaget for med henblik på den næste overenskomstperiode at fastlægge en ramme for en socialt afbalanceret indkomst udvikling, som tager de nødvendige samfundsøkonomiske hensyn.

Regeringen vil tage initiativet til sådanne drøftelser, men jeg vil gerne i denne forbindelse understrege, at det nok kunne bidrage til at bedre klimaet for drøftelserne, hvis arbejdsmarkedets hovedorganisationer kunne nå til enighed om en ny aftale om samarbejdet på de enkelte virksomheder. Det øvrige samfund vil ikke kunne forstå, hvis

man på arbejdsmarkedet ikke selv er i stand til at formulere nye samarbejdsaftaler.

I de forslag, som regeringen nu fremlægger, er som nævnt indeholdt, at hvis julipristallet udløser to dyrtidsportioner, vil staten for resten af denne overenskomstperiode — dvs. frem til 1. marts 1971 — kompensere arbejdsgiverne for den anden portion. Dette forslag har allerede givet anledning til kritiske bemærkninger. Blandt disse har været, at regeringen nu vil tage fra lønmodtagerne og give til arbejdsgiverne.

Bl. a. LOs formand har i Aktuelt fremført dette synspunkt. Det er mig ufatteligt, at man tør behandle vort omkostningsproblem så overfladisk. Selvfølgelig foreslår regeringen ikke dette for at forære arbejdsgiverne noget — men alene for at modvirke omkostningsstigningerne. Jeg må minde om, at der pr. 1. september dette år sker en arbejdstidsforkortelse på $\frac{3}{4}$ time. Kommer nu her til to dyrtidsportioner, så vil det danske omkostningsniveau fra den ene dag til den næste stige med omkring 4 pct. Skulle det ikke være i lønmodtagernes interesse at fjerne toppen af denne omkostningsstigning? Beskæftigelsen har et behov herfor. Det gælder ikke mindst eksportindustrien, men det gælder også de store dele af industrien, som arbejder i direkte konkurrence med importen. Jeg kan ikke forstå, at man i den grad tør tilsidesætte hensynet til beskæftigelsen og benytte en agitation, der alene tjener til at mindske forståelsen for den fælles interesse i, at dansk industri ikke mister sin konkurrenceevne. Jeg henstiller derfor, at man overvinder sin agitationslyst og ser forslagene i lyset af det forhold, at netop tiden fra nu og til næste forår kan være afgørende for, om dansk industri klarer sig, også når de udenlandske konjunkturer bliver mindre gunstige, end de er i øjeblikket.

Økonomisk demokrati i form af lønmodtagernes medejendomsret og demokrati på arbejdspladsen i form af medindflydelse blev som nævnt også berørt under forhandlingerne med lønmodtagerorganisationerne.